

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
4.Bf. 87/2015/17. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. február hó 24. és 25. napjain tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2016. február hó 25. napján kihirdette a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt L. és társai ellen indult büntető ügyben a Fővárosi Törvényszék 2014. december hó 15. napján kihirdetett 4.B.1390/2013/277. számú ítéletét L. I. rendű, C. II. rendű és S. III. rendű vádlottakkal szemben megváltoztatja.

L. I. rendű és C. II. rendű vádlott cselekményét a Btk. 160.§ (2) bekezdés c/ pontja szerint is minősíti, egyben C. II. rendű vádlott esetében az i/ pontra utalást mellőzi. L. I. rendű vádlott zaklatásnak minősített cselekménye bűntett.

S. III. rendű vádlott cselekményét a Btk. 371.§ (1) bekezdés II. fordulatába ütköző, de a (3) bekezdés a/ pontja szerint minősülő bűnsegédként elkövetett rongálás bűntette kísérletének minősíti. Ezért - szabadságvesztés és közügyektől eltiltás helyett - 300 (háromszáz) napi tétel pénzbüntetésre ítéli, egy napi tétel összegét 1000 (egyezer) forintban határozza meg és a pénzbüntetés teljes összege: 300.000 (háromszázezer) forint.

A S. III. rendű vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idővel a pénzbüntetést lerovottnak nyilvánítja.

Figyelmezteti S. III. rendű vádlottat, hogy a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát meghaladó előzetes letartóztatásban töltött időért kártalanítás illeti meg, amelyet a másodfokú határozat közlésétől számított hat hónapon belül - jogvesztés terhe mellett - érvényesíthet.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét L. I. rendű, C. II. rendű és S. III. rendű vádlottak tekintetében helybenhagyja.

A szabadságvesztésbe a L. I. rendű vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött időt is beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 21.360.- (huszonegyezer-háromszázhatvan) forint bűnügyi költséget C. II. rendű vádlott köteles az állam részére megfizetni.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A Fővárosi Törvényszék a 2014. év december hó 15. napján kihirdetett 4.B.1390/2013/277. számú ítéletével L. I. r. vádlottat felbujtóként elkövetett emberölés bűntettének kísérlete [2012. évi C.

törvény (továbbiakban Btk.) 160. § (1) bekezdés (2) bekezdés a), d), f) és i) pontjai], valamint zaklatás vétsége [Btk. 222. § (2) bekezdés a) pont, (3) bekezdés a) pont] miatt, mint visszaesőt halmazati büntetésül tíz év szabadságvesztésre és nyolc év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani megállapítva, hogy az I. r. vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Megszüntette a Nyíregyházi Városi Bíróság 18.B.1897/2009/7. számú ítéletével kiszabott 6 hónapi fogház büntetés kapcsán engedélyezett feltételes szabadságot.

C. II. r. vádlottat emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160. § (1), (2) bekezdés a), d), f) és i) pontjai] miatt, mint visszaesőt tíz év szabadságvesztésre és nyolc év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani megállapítva, hogy a II. r. vádlott a szabadságvesztés $\frac{3}{4}$ -ed részérének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

S. III. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett emberölés büntettének kísérlete [Btk. 160. § (1), (2) bekezdés d) pont] miatt négy év szabadságvesztésre és három év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztést fegyházban rendelte végrehajtani, továbbá rendelkezett a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Határozott ezen túlmenően az I. és a III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a bűnjelekről, valamint felmerülés arányában a bűnügyi költség viseléséről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész mindhárom vádlott terhére részben téves minősítés, az I. r. vádlott terhére az aljas indokból, a II. r. vádlott terhére pedig a nyereségvágyból elkövetés minősítő körülmények megállapítása, valamint súlyosítás végett; L. I. r., C. II. r. és S. III. r. vádlottak és védőik elsősorban felmentésért, másodsorban enyhítésért jelentettek be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.815/2013/20. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta. A megalapozott, a bizonyítékokkal összhangban álló módon megállapított tényállásból a bűnösségre levont jogkövetkeztetést okszerűnek tartotta, vitatta viszont az I. és a II. r. vádlottak ölési cselekményének minősítését. L. I. r. vádlott bosszúvágyban, illetve féltékenységből meghatározott indítékát erkölcsileg mélyen elítélendőnek tartotta. Ennek okát a közös kiskorú gyermekről való gondoskodás elmulasztásában, a kapcsolatfelvétel durva, zaklató, fenyegető kiereszkölésével, majd a N. sértett új élettársával szemben kreált sikertelen büntető eljárással indokolta.

C. II. r. vádlott esetében a bűncselekmény elkövetésének indoka és célja is az adósság elengedése volt. Érvelése szerint az anyagi ellenszolgáltatás vagy a tartozás elengedése fejében történő elkövetés azonos értékelés alá esik, amit a bírói gyakorlat nyereségvágyból elkövetésként minősít. Ez a minősítő körülmény - az indítvány szerint - a felbújtó cselekményének jogi minősítése során is irányadónak tekintendő. Álláspontja szerint a súlyosító körülmények nagyobb számára és nyomatékára figyelemmel a büntetési célok eléréséhez mindhárom vádlottal szemben lényegesen súlyosabb, az I. és a II. r. vádlottakkal szemben életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása szükséges. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság eltúlzott jelentőséget tulajdonított a cselekmény kísérleti szakban rekedésének. Kifejtette, hogy igaznak fogadható el a kísérlet távoli jellege, azonban az befejezett volt, azaz a II. r. vádlott mindent megtett a cselekmény befejezése érdekében. Hangsúlyozta, hogy az I. és a II. r. vádlottak bűnismétlőknek minősülnek, az I. r. vádlott felfüggesztett szabadságvesztés próbaideje alatt követte el cselekményét, a II. r. vádlott feltételes szabadság próbaideje alatt állt a cselekmény elkövetésekor. Aláhúzta a III. r. vádlottnak, mint gépkocsivezetőnek a cselekményben játszott fontos szerepét.

L. I. r. vádlott védője a nyilvános ülésen bejelentett fellebbezését módosított tartalommal, az elsőfokú ítélet megalapozatlanság okából történő hatályon kívül helyezése érdekében tartotta fenn. A tényállás I. pontjában szereplő cselekmény esetében kétségbe vonta az I. r. vádlott részéről a ház felgyújtásával történő fenyegetőzés megállapításának alaposságát. A második cselekménnyel összefüggésben kérdésként fogalmazta meg; milyen bizonyíték merült fel arra, hogy az I. r. vádlott a társának adott megbízást a bűncselekmény elkövetésére? Ugyancsak kérdésesnek tartotta, hogy az I. r. vádlott haragja elegendő motívumot jelentett volna a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó megbízás adásához. Hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott nem kizárólag a ház felgyújtásával, hanem azzal is fenyegetőzött, hogy N. sértettet elrabolja. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalkozott a sértetti vallomások bizonytalanságaival. Tisztázatlannak tartotta a megbízás terjedelmét; a megbízás a sértettek felgyújtására, vagy kizárólag a ház felgyújtására terjedt ki. Álláspontja szerint a szándékon túli eredmény esetén védenca terhére csak gondatlanság állapítható meg. Aláhúzta, hogy védenca a cselekmény elkövetésének időpontjában kamera felvétellel alátámasztott bizonyíték szerint egy benzinkúton tartózkodott. A kamera felvétele alapján nézete szerint a megbízásra nem lehet következtetést levonni. Vitatta az elsőfokú bíróság mérlegelő tevékenységének okszerűségét, amelyre példaként hozta fel a sértett nyomozati, illetve tárgyalási szakban tett előadásainak eltérését. Kifejtette, hogy az I. r. vádlott és a sértett gyermekét gyám nevelte, a gyermek nem volt a sértettnél, a sértett tehát becsapta az I. r. vádlottat a gyermek láthatásával összefüggésben. Kiemelte N. sértett vallomásának következtetlenségét, bizonytalanságát; a sértett a tárgyaláson azt sem tudta megmondani, elhangzott-e élet elleni fenyegetés az I. r. vádlott részéről. A zaklatással összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy az I. r. vádlott a gyermek láthatása érdekében kereste fel volt élettársát, ez a láthatás megghiúsult, amely alappal váltott ki védenceből haragot. A harag által motivált fenyegetőzés alapján - nézete szerint - a zaklatás nem állapítható meg, ugyanis hiányzott a bűncselekmény célzata. Az I. r. vádlott tehát jogos indulatból használt volt élettársával szemben esetleg túlzó kijelentést, amely azonban a zaklatás vétségét nem merítette ki. A kifejtettek alapján a zaklatás vétsége alóli felmentésre tett indítványt. Utalt továbbá arra, hogy az enyhébb bűncselekmény alóli felmentés esetén védenca nem lesz kizárt a feltételes szabadság kedvezményéből.

A tényállás II. pontjában írt cselekménnyel összefüggésben azt hangsúlyozta, hogy a sértett vallomásán túl csak közvetett bizonyítékok álltak a bíróság rendelkezésére mind a végrehajtó, mind a megbízó személyére, mind a megbízás tartalmára nézve. A kamera felvételt alkalmatlannak találta a megbízó személy megállapítására. Rávilágított a sértett vallomásában mutatkozó anomáliákra, a vallomásában fellelhető téves tényközlésekre (gyermek születési időpontja, I. r. vádlottal való együttélés időpontja). Aláhúzta, hogy nem tekinthető megalapozott bizonyítéknak a zárkatársak érdektől vezérelt és befolyásolással terhelt vallomása.

Amennyiben az I. r. vádlott részéről adott megbízás megállapítható, úgy álláspontja szerint vizsgálni kell a megbízás tartalmát; azt a kérdést, hogy a megbízás a ház felgyújtására, vagy a sértett elrablására vonatkozott. Hangsúlyozta a bekövetkezett eredmény szerencsés kimenetelét, a házban tartózkodó személyek általi, a tűzoltók kiérkezése előtti sikeres tűzoltást. A kivitelezés felvázolt módja alapján nézete szerint a cselekmény célja nem ölésre, hanem mindössze ijesztésre, tehát közveszély okozásra irányult.

A cselekmény minősítésével összefüggésben vitatta az aljas indok megállapíthatóságát, mivel álláspontja szerint a harag minden cselekmény motívumaként felismerhető, ami azonban elégtelen a minősítő körülmény megállapításához. A nyereségvágy kimondását is alaptalannak vélte azt figyelembe véve, hogy a II. r. vádlott tartozása nem az I. r. vádlottal szemben fennálló volt. A tartozás elengedése nézete szerint nem vonható a nyereségvágy alá. Kérdésként fogalmazta meg, hogy a nyolc perc alatt eloltott tűz alkalmas volt-e az élet kioltására, ezzel az alkalmatlan kísérlet kérdéskörét vetette fel. A hatályon kívül helyezés mellőzése esetén az ellentétek ítéltábla általi

tisztázását és feloldását indítványozta. Aláhúzta, hogy az előzményeket, a gyermek láthatásának elmaradását nem tartja elegendő, a cselekmény elkövetésére motiváló indoknak.

Meglátása szerint a kísérleti szakban rekedt élet elleni cselekmény miatt eltűzött az életfogytig tartó szabadságvesztés alkalmazása. A kifejtettek alapján a zaklatás alóli felmentésre, élet elleni cselekmény helyett közveszély okozás megállapítására és a büntetés enyhítésére tett indítványt.

C. II. r. vádlott védője bejelentett fellebbezését a nyilvános ülésen fenntartotta. Nézete szerint az elsőfokú ítélet indokolásában nem tükröződött a törvényszék mérlegelő tevékenysége. Kifogásolta, hogy a törvényszék több tíz oldalon keresztül idézte a tanúk vallomását valós értékelő tevékenység nélkül. Aláhúzta, hogy védeence nem ismerte a sértetteket, főként nem a V. szám alatt lakókat. A II. r. vádlott tudattartalmára ezért álláspontja szerint kizárólag a megbízás tartalmából lehetne következtetést levonni. Meglátása szerint a cselekményt nem védeence valószínűsítette meg, erre vonatkozó bizonyíték az ügyben nem merült fel. Bizonytalannak tartotta, hogy mire irányult az I. r. vádlott akarata. Ezt a bizonytalanság érzetét fokozta A. vallomása, aki feltárta, hogy terhelő vallomását a nyomozó ráhatására tette. Kifejtette, hogy a vallomásról felvett jegyzőkönyvet, illetve az abban foglaltakat az érintett általi aláírása még nem teszi kétely mentessé. Kiemelte, hogy A.E. nevezetű tanú elismerte a cselekmény elkövetését. Az ő elkövetői minőségét kétes bizonyítékok kérdőjelezték meg, nézete szerint ugyanezek a kételyek a II. r. vádlott általi elkövetés tekintetében is megállapíthatók. Álláspontja szerint a cselekmény inkább fenyegetésre, ijesztgetésre irányult, az I. r. vádlott, és ennek következtében a II. r. vádlott szándéka a peradatok szerint ezt célozta. A II. r. vádlott felelősségének megállapítása esetén ölési cselekmény helyett közveszély okozás megállapítására tett indítványt. Nézete szerint is indokolt lett volna N. sértett ismételt meghallgatása. Határozottan ellenezte az ügyész minősítés módosításra és büntetés súlyosításra tett indítványának teljesítését.

A II. r. vádlott a nyilvános ülésen előadott felszólalásában kifogásolta ügyében az ügyészség által felvonultatott tanúk érdektelenségét. E tanúk közül külön kiemelte T.A. t, aki miatt őt magát kitartottsággal vádolták meg. Rámutatott T.A. tanúvallomásában feltárt anomáliára; a tanú vallomása szerint az elkövető az ajtót, az ablakot beszögelte, majd a házat meggyújtotta. Az állítás első részét a peradatok maguk cáfolták. Kifogásolta, hogy az orvosszakértő mindössze egy fikciót állított fel. Visszautasította azt a megállapítást, hogy ő gyújtotta fel a sértett házat. Előadása szerint a tulajdonát képező Ford típusú személygépkocsit adta kölcsön A.E. részére „csajoszni”. Az erről tett előadását O.K. tanúvallomása is megerősítette. Kérdésként fogalmazta meg, hogy amennyiben a térfelügyelő kamerák felvételt készítettek a gépkocsi mozgásáról, a kamera miért nem rögzítette a gépkocsi vezetőjét, illetve utasát. Kifejtette, hogy a felvételek alapján az említett személyek nem voltak azonosíthatók. Aláhúzta, hogy nincs kellő bizonyíték az ügyben a cselekmény elkövetésére vonatkozó megbízásra. Hangsúlyozta, hogy 50.000 forint számára nem jelentett számottevő pénzösszeget, hiszen a neki dolgozó prostituáltak naponta ennél többet kerestek és adtak át. Előadása szerint ő aszfaltozási munkákat végzett az I. r. vádlott apjának, aki munkájának ellenértékét nem fizette ki, így az I. r. vádlott apja tartozott neki 60.000 forinttal. Utólag N.P. től értesült arról, hogy a sértett háza a felgyújtás éjszakáján üres volt. Nézete szerint N. sértett az ügyben nem mondott igazat, amelyre megfelelő oka volt. Kiemelte, hogy B. nyomozó elsikkasztotta az I. r. vádlott pénzét, amely miatt a nyomozó előzetes letartóztatásba is került. A nyomozó, valamint az I. r. vádlott között érdekellentét feszült. Feltárta, hogy a nyomozóval ő is összeverekedett, emiatt hivatalos személy elleni erőszak miatt folyt ellene eljárás, e miatt egy év hat hónap börtönbüntetésre ítélték. Álláspontja szerint a nyomozó érdekellentét miatt nem folytathatott volna ellene nyomozást.

S. III. r. vádlott védője bejelentett fellebbezését a nyilvános ülésen fenntartotta, az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlannak tartotta. Álláspontja szerint az iratok tartalma alapján és ténybeli következtetés útján lehetőség van tényállás helyesbítésére, és a III. r. vádlott felmentésére. Mindenek előtt vitatta a vád törvényességét; nézete szerint a vádirati tényállás a III. r. vádlott cselekvőségére nézve hiányos volt, hiányzott a vád tárgyává tett cselekmény tényállási elemeinek pontos leírása. A kifejtett érvek miatt álláspontja szerint már a vádirat alapján az eljárás megszüntetésének lett volna helye. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból sem lehetett a III. r. vádlottal szemben az ítéletben megállapított bűncselekmény elkövetésére következtetni. Kétségbe vonta annak megállapíthatóságát, hogy védencét bárki bevonta volna a bűncselekménybe. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékok tartalmának értékelését elmulasztotta. A 84 oldalt kitevő ítéletben mindössze 10 oldalon keresztül található valós, köztük védenca szerepére utaló bizonyíték értékelés. A terhelő bizonyítékok között szerepelteti az első fokú bíróság a vádlott-társak, T.A. vallomását, továbbá egyéb bizonyítékokat. Utóbbiak részletezése egyáltalán nem történt meg. Kifogásolta T.A. tanúvallomásának kizárólag a védencével szembeni elfogadását, mégpedig oly módon, hogy másik két személyre nézve viszont a vallomás elvetésre került. Utalt arra, hogy a tanúk az eljárás különböző szakaszaiban eltérő előadásokat tettek. Aláhúzta, hogy védenca tagadta a bűncselekmény elkövetését. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a poligráfus vizsgálat eredményéből milyen következtetést vont le. Kiemelte annak a rendőri jelentésnek a tartalmát, amelyben azt állapították meg, hogy III. r. vádlott a lehetséges elkövető. Kifogásolta, hogy ennek ellenére védencét először, mint tanút vonták be az eljárásba, és mint tanút vetették alá hazugságvizsgálatnak, amely eljárásjogilag kifogásolható, ezért az ezzel kapcsolatos vizsgálat bizonyítékok köréből történő kirekesztését kérte.

Aláhúzta, hogy T.A. tanúnak a másik ügyben tett vallomása ellentétes a jelenleg vizsgált ügyben tett vallomásával. Így a másik ügyben ellentétesen vallott a III. r. vádlottal történt kapcsolatba kerüléséről. Az ellentétes tényállítások folytán a tanú szavahihetősége nézete szerint megdőlt, a tanú ésszerű magyarázatokat ugyanis nem tudott adni vallomása eltéréseire. Hihetetlennek tartotta, hogy a II. r. vádlott beszámolt volna minden részletről a tanúnak. B.T. tanú is cáfolta azt a körülményt, hogy ő beszélt volna T.A. -nak a vádlottak cselekményéről. S.C. tanú sem állított olyat, hogy a III. r. vádlott részt vett volna a cselekmény elkövetésében. A II. számú, valamint az V. számú tanú vallomása kapcsán kifejtette: a zárkatársak vallomásának értékelése során nem lehet mellékes szempontnak tekinteni, hogy az ilyen személyek célja a vallomásukkal történő előny szerzésre irányul. Ezért kizárólag a más adatokkal alátámasztott zárkatársi vallomást vélte a felelősség alátámasztására alkalmas bizonyítéknak. Utalt arra, hogy a peradatok szerint a tanúk nem a vádlottaktól, hanem iratokból szerezték információikat. Ezt igazolta az a körülmény, hogy a II. számú tanú nem tudta helyesen kimondani a II. r. vádlott nevét. Ugyanez a tanú egy gépkocsi rendszámot közölt. Álláspontja szerint nem feltételezhető, hogy az elkövető rendszám szerint megjelölte volna a bűncselekményben érintett gépkocsit. Ugyanílyen adatokra hívta fel a figyelmet az V. számú tanú tekintetében is. Ez a tanú a 60.000 forint károkozásról beszélt, a II. r. vádlottat pedig-nak nevezte. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a III. r. vádlott házastársának vallomását ítéletében meg sem említette. Aláhúzta, hogy az ügyészség által megjelölt bizonyítékokból sem derült fény a III. r. vádlott részvételére; nevezetesen a kamera felvételekből, a telefon cella információiból, illetve a szakértői véleményből.

Megalapozatlannak tartotta az ítéletet amiatt, mivel a bizonyítékok értékelését a logika szabályaival ellentétesnek, okszerűtlennek ítélte. Véleménye szerint a bizonyítékok nem alkottak egy zárt logikai láncolatot.

A minősítés kérdését illetően csatlakozott védőtársaihoz. Kifejtette, hogy védenca bűnsegédi bűnrészességének megállapítására csak abban az esetben nyílna lehetőség, amennyiben védenca az élet elleni cselekmény kivitelezéséről tudomással bírt, tehát tisztában lett volna azzal, hogy élet elleni cselekményhez nyújt segítséget. Önmagában a szag és fényhatásokból nem lehet levonni azt a

következtetést, hogy védenca tisztában volt a II. r. vádlott szándékával. Felvetette védenca vagyon elleni, illetve veszélyeztetési cselekmény elkövetésében történő közreműködésének vizsgálatát. Álláspontja szerint elmaradt annak felderítése, hogy védenca látta-e a palackokat, illetve a III. r. vádlott milyen távolságra várakozott a helyszíntől. Így arra nézve is felderítetlen a tényállás, hogy a fényhatást észlelhette-e. Kétségesnek tartotta, vajon védenca tudatában volt-e az ingatlanban tartózkodók számával. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint sem ismerhette fel több személy jelenlétét, hiszen e vádlott cselekményét nem minősítette több emberen elkövetett emberölés kísérletének. Tekintettel arra, hogy az előzetes egyeztetésben nem vett részt, így az sem nyert tisztázást, hogy bárkinek a cselekmény kivitelezése során az ingatlanban tartózkodásáról ismeretekkel rendelkezett volna. A tényállás általa felsorolt felderítetlenségének kiküszöbölésével kérte védencével szemben az ítélet meghozatalát.

Amennyiben a hiányosságok kiküszöbölésére az ítélet nem látna lehetőséget, úgy az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére tett indítványt. Előző kérelmei teljesítésének elvetése esetén az ügyészi fellebbezés elutasítását kérte. Hangsúlyozta, hogy védenca dolgozik, életkörülményei rendezettek. Utalt az időmúlás tényére, és az újabb büntetőeljárás indulásának hiányára. Az előbbieken felsorolt indítványok teljesítésének hiányában legfeljebb az elsőfokú ítélet helybenhagyását tartotta elfogadhatónak.

A másodfokú bíróság a bejelentett fellebbezések közül az ügyészi fellebbezést a minősítést támadó részében csak részben találta alaposnak, súlyosítást célzó részében alaptalannak, a védelmi fellebbezéseket I., II. és III. r. vádlott esetében a hatályon kívül helyezésre, illetve felmentésre irányuló részében alaptalannak ítélte. Kizárólag C. II. r. vádlott tekintetében volt részben alapos a minősítést érintő jogorvoslati kérelem. A III. r. vádlott védőjének fellebbezése a minősítés megváltoztatását érintő részében és enyhítésre irányulóan volt alapos.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be. 348. § (1) bekezdése értelmében a megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

A megállapított tényállást mindössze kisebb részében tartotta hiányosnak, ezért azt az iratok tartalma alapján, illetve ténybeli következtetés útján - figyelemmel a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontjára - az alábbiak szerint egészítette ki, illetve helyesbítette.

A tényállás II. pontjában írt cselekmény tekintetében mellőzi az elsőfokú ítélet 12. oldala utolsó mondatának záró fordulatában lévő ténymegállapítást, hogy C. II. r. vádlott *„további pénzösszeg fejében vállalta a bűncselekmény elkövetését”*.

Ezt a ténymegállapítást megnyugtató, megdönthetetlen bizonyíték nem igazolta. Ilyen tényre egyik vádlott sem utalt vallomásában, mindössze hallomás tanú előadása állt rendelkezésre arról, hogy a II. r. vádlott további pénzösszegek fejében vállalkozhatott a bűncselekmény elkövetésére. Mivel erre a körülményre közvetlen bizonyíték nem, kizárólag közvetett - egyéb adattal meg nem erősített - bizonyíték állt rendelkezésre, így a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget az említett ténynek kétséget kizáró megállapítására, ezért ezt az elemet a tényállásból mellőzte.

Ugyancsak II. tényállási pontban az elsőfokú ítélet 13. oldal utolsó bekezdésében írtakat kiegészíti azzal, hogy C. II. r. vádlott a gépkocsiból miután kiszállt magával vitte a korábban előkészített, benzinnel megtöltött, az üveg száját rongydarabbal betömött palackokat, melyet S. III. r. vádlott is észlelt.

A 14. oldal utolsó előtti bekezdéséhez emeli át az 51. oldal utolsó előtti bekezdésében szereplő, tűzvizsgálati szakértő következő megállapítását:

„a keletkezett tűz alkalmas volt arra, hogy a házban lévő személyek élete veszélybe kerüljön, ha nem észlelik a tüzet..., ha az emberek nem oltják a tüzet, akkor leégthetett volna az egész ház, az alkalmazott benzinmennyeiség alkalmas volt arra, hogy a lakótérbe a tűz bejusson, leégthetett volna a ház tetőszerkezete”.

Az itt írtakat kiegészíti továbbá azzal is, hogy a tűz eloltásának hiányában az Sz. utca ... számú ház leégésével több százezer forint érték volt veszélyeztetve, ez az összeg az ötszázezer forintot is meghaladhatta volna, azonban a kettő millió forintot nem érte volna el (R.I. igazságügyi szakértő elsőfokú tárgyaláson tett nyilatkozata, a nyomozati iratok 211. oldalán tett véleménye).

A fentiek szerint kiegészített, illetve helyesbített tényállás a Be. 352. § (2) bekezdése alapján irányadó volt a fellebbezési eljárásban is.

Az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok maradéktalan betartásával rendkívül széles körű bizonyítási eljárást folytatott le, melynek során felderítette és megvizsgálta a tényállás megállapításához szükséges bizonyítékokat. Azokat egyenként, esetenként a szükségesnél terjedelmesebb módon ismertette. Ezzel összefüggésben azt szükséges hangsúlyozni, hogy a bizonyítékok tartalmának ismertetésével, akár annak szó szerinti felidézésével nem pótolható a bizonyítékok összevetése, azok tartalmi összefüggéseinek, eltéréseinek feltárása. Elfogadható az a védelmi álláspont, hogy az elsőfokú bíróság ítéletében túlzott terjedelmet szentelt az egyes bizonyítékok tartalmi ismertetésének a valós értékeléshez képest, mégis az indoklás további részében részletesen és a logika szabályainak is megfelelő módon adott számot a bizonyítékok tartalmi összefüggéseiről, az azok közötti ellentmondásosság esetén a vizsgált bizonyíték elfogadása vagy elvetése kérdéséről, az e tevékenysége során követett szempontokról. Mivel a bizonyíték értékelés során az elsőfokú bíróság egy kivételtől eltekintve, mégpedig a III. r. vádlott szerepét leszámítva logikai hibát nem vétett, értékelése szempontjai is ítéletének indoklásából kiderülnek, így az e tevékenységgel összhangban megállapított tényállás megváltoztatására a másodfokú eljárásban a jogi lehetőségen túl szükség sem volt.

A fent kifejtettek miatt a másodfokú bíróság szükségtelennek tartotta az I-II. r. védőjének N. sértett ismételt kihallgatására vonatkozó indítványának teljesítését. A tanú alapos kihallgatása az eljárás nyomozati szakaszában, majd az első fokú bíróságon is megtörtént, vallomásának részletes értékelése szerepel az első fokú ítéletben. A bizonyítási indítvánnyal kapcsolatban azt szükséges hangsúlyozni, hogy a másodfokú eljárásban bizonyítás felvételének [353.§ (1) bekezdés] csak a tényállás megalapozatlansága esetén vagy eljárási szabálysértés korrigálása érdekében van helye. Mivel ilyen megalapozatlanságot, illetve eljárási szabálysértést a másodfokú bíróság nem észlelt, ezért az említett tanú kihallgatására irányuló bizonyítási indítványt mint szükségtelent elutasította. Hasonló indokból tartotta a másodfokú bíróság szükségtelennek T.A. tanú ismételt kihallgatását, ezért a III. r. vádlott védőjének erre irányuló indítványát szintén mint alaptalant elutasította.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság részletes bizonyíték értékelő tevékenységének megismétlése nélkül a vádlottak és a védőik által felvetett érvelésekre is figyelemmel az alábbi összefüggésekre kíván mindössze utalni:

A vádlottak az eljárás során mindvégig tagadták a bűncselekmény elkövetésében való részvételüket. Több tanú esetében megfigyelhető volt az eljárás különböző szakaszában előadott vallomás következetlensége. Az eseményeknek közvetlen észlelője, ekként szemtanúja nem volt, a történésekről olyan személyek tudtak kizárólag nyilatkozni, akik maguktól az elkövetésben részt vevő vádlottaktól szerezték ismereteiket. Emiatt a másodfokú bíróság álláspontja szerint az objektív bizonyítékok kiemelt jelentőséggel bírtak, és a szubjektív bizonyítékok elfogadása, illetve elvetése

kérdésében az objektív bizonyítékokkal való egyezőség, illetőleg különbözőség alapján lehetett állást foglalni. A mérlegelés további szempontját jelentette, hogy az eseményekről kizárólag közvetett információkkal rendelkező személyek vallomása csak abba az esetben volt elfogadható és csak abban a részében, amennyiben azt az egyéb peradatok megerősítették. Az ezzel kapcsolatban kifejtett védelmi kifogásokat (zárkatársak, T.A. vallomásának elfogadása) tehát a másodfokú bíróság nem osztotta, mivel már az első fokú bíróság is e szempont figyelemmel kísérésével értékelte a közvetett tanúk előadását.

A másodfokú bíróság az objektív bizonyítékok meghatározó jelentősége miatt mindenképp több kamera által készített felvételekre kíván utalni. Az egyik ilyen utcán elhelyezett kamera felvétel szerint egy fehér színű FIAT személygépkocsi hajtott 23 óra 37 perckor a bűncselekmény helyszíné irányába, az attól pár száz méterre található Gubacsi hídon át. Ugyanez a személyautó jött visszafelé 23 óra 46 perckor a kamera által rögzített felvétel szerint. Lényeges, és az elkövetéshez kapcsolható időpontot jelentett még a tűzoltók értesítése, amelyre 23 óra 54 perckor került sor. Még egy kamera felvétel állt rendelkezésre, mégpedig a benzinkúté, amely szerint a II. r. vádlott 00:03-kor jelent meg a benzinkúton, ahol találkozott az I. r. vádlottal. A benzinkúton rögzített felvételen látható a FIAT személygépkocsi benzinkútra történő megérkezése is.

Ugyancsak objektív bizonyítékul szolgált a helyszíni szemle jegyzőkönyv, a tűz keletkezési körülményeit, pusztítását rögzítő katasztrófavédelmi összefoglaló, valamint R.I. szakértő által készített tűzvédelmi szakértői vélemény. E bizonyítékoknak valamennyi lényeges elemét az elsőfokú bíróság rögzítette, mely következtetési alapot jelentett az elkövetés eszközére, módjára, eredményére, a tűz eloltása nélküli következményére. A sértett ingatlanára dobott kettő darab Molotov koktél közül az egyik a Sz. ... szám alatti épület tetőszerkezetét lobbantotta lángra több méteren keresztül meggyújtva a tetőn található műanyag fóliát. A tetőszerkezet - kiterjedt tetőtűz kialakulása esetén - háromnegyed óra alatt égett volna át, majd a födémen keresztül a tűz a lakásba terjedt volna. (R.I. igazságügyi szakértő véleménye a nyomozati iratok 191 - 211. oldalán, valamint 44. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 5. oldalán). A tetőszerkezetének teljes leégése tekintetében a tűzvizsgálati szakértőnek a nyomozati iratok 211. oldalán a 3. pontban megfogalmazott véleményére figyelemmel a másodfokú bíróság a veszélyeztetett kár összegét becsléssel a kisebb értéket meghaladóan, de a jelentőset el nem érően, nagyobb értékben határozta meg.

A másik Molotov koktél a V. szám alatt lévő ingatlannál okozott tüzet. A 20-30 perc alatt 500 Celsius hőfokot elérő tűz esetén - az ablak üveg berepedésével - a tűz lakásba terjedésének lehetősége adott volt (R.I. igazságügyi szakértő véleménye 44. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldalán). Fennállt tehát a kiterjedtebb tűz kialakulásának reális lehetősége, mellyel mindkét ingatlannál számolni kellett. Következésképp mindkét ingatlannál adott volt a bent tartózkodó személyek testi épségének, az ott található értékeknek a közvetett veszélyeztetése. Az ún. Molotov koktélokhoz használt benzin mennyisége szintén alkalmas volt a lakótérbe jutást előidéző tűzokozáshoz. A tűz terjedését annak időben történő észlelése, a meteorológiai körülmények és annak oltása akadályozta meg. Amennyiben a tüzet a bent lakók nem észlelték volna időben, úgy a keletkező tűz alkalmas lett volna arra, hogy a házban lévő személyek élete veszélybe kerüljön. Ugyancsak a tűzvizsgálati szakértő véleményéből megállapíthatóan az előbbieket meghaladóan más, egyéb lakóingatlanokra a tűz nem jelentett veszélyt (a szakvéleménynek a nyomozati iratok 202 és 211. oldalán található megállapításai). E nemleges körülménynek a cselekmény minősítése kapcsán van jelentősége.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen ismertette a személyi bizonyítékokat, köztük azt is, hogy az egyes tanúk vallomása az eljárás különböző szakaszaiban hogyan, milyen körülményt illetően

módosult, illetve annak mi volt az oka, illetve rögzítette azt is, amennyiben a tanú vallomása következetes volt.

Valamennyi vádlott esetében külön-külön megjelölte a személyi bizonyítékokat, melyekből megállapítható volt, hogy a vádlottak büntetőjogi felelősségét megalapozó tényről több személy birt tudomással. Így L. I. r. vádlottal szemben terhelő vallomást terjesztett elő az I. számú, valamint a II. számú tanú; mindkét tanú állította, hogy a bűncselekmény elkövetésére a megbízást az I. r. vádlott adta. Hasonlóan terhelően nyilatkozott az I. r. vádlottal szemben A. tanú, aki elmondta, hogy az I. r. vádlott kérte meg a II. r. vádlottat a ház felgyújtására. Ugyanígy vallott D.H. is. A IV. számú tanú az I. számú tanútól tudott arról, hogy a bűncselekmény elkövetésére szóló megbízást az I. r. vádlott adta. Az V. számú tanú szintén az I. r. vádlott bűncselekményben való érintettségéről nyilatkozott. Ugyanezek a tanúk (I., II. számú tanú, A.E., D.H., IV., V. számú tanú) egyezően vallottak arról, hogy az I. r. vádlott a megbízást a II. r. vádlottnak adta.

B.T. tanú feltárta, hogy a tulajdonában álló fehér színű FIAT típusú gépkocsit ő adta át a II. r. vádlottnak. Arról a körülményről, hogy a bűncselekmény helyszínére a II. r. vádlott és társa B.T. gépkocsiján érkezett, több tanú is értesült: I. számú tanú, D.H., V. számú tanú.

S. III. r. vádlott részvételére nézve is több tanú vallomása állt rendelkezésre; II. számú tanú elmondta, hogy a II. r. vádlott a bűncselekményt B. sógorával vagy legjobb barátjával közösen valósította meg. Az V. számú tanú beszámolt arról, hogy a bűncselekmény során a III. r. vádlott, mint sofőr működött közre, akit a II. r. vádlott kért meg arra, hogy vigye el Cs-re.

T.A. tanú a cselekmény elkövetésének időpontjában élettársi kapcsolatban állt C. II. r. vádlottal, így az elsőfokú bíróság az irányadó eljárási szabályokkal összhangban rekesztette ki a tanú vallomását a II. r. vádlottal szemben közölt tényekre nézve figyelemmel a tanúnak élettársával szembeni vallomás megtagadására. A vallomás megtagadás körét illetően az első fokú bíróság figyelemmel volt a bírói gyakorlatra. A BH2006.317. számú döntés szerint a tanú vallomása csak abban a kérdésben nem vehető figyelembe bizonyítási eszközként, amellyel kapcsolatban mentességi jog illeti meg, és a vallomást megtagadhatta volna. Ez a mentességi jog azonban a tanút nem illette meg S. III. r. vádlott tekintetében, így a tanú vallomása a III. r. vádlottal szemben - a védő álláspontjával ellentétesen - felhasználható, értékelhető bizonyítékot jelentett. T.A. tanú a vallomásában állította, hogy a bűncselekmény helyszínére a gépkocsit a III. r. vádlott vezette. A tanú a bűncselekményről hallott tények valóságáról oly módon győződött meg, hogy az érintett vádlottól, tehát magától a III. r. vádlottól kérdezte meg, hogy a hallottak fedik-e a valóságot. A III. r. vádlott a tanúnak maga ismerte el, hogy a gépkocsit ő vezette. T.A. tanú fényképről azonosította is a III. r. vádlottat. A gépkocsi vezetés tényén kívül azonban nem volt megállapítható, hogy erre ember(ek) által lakott épület felgyújtása érdekében került sor, S. III. r. vádlott e célból vezette volna a gépkocsit a helyszínre. A tanú vallomásának egyéb adatokkal meg nem erősített részét (ház ajtajának beszőgelésére utalás, ami végül a tanú szerint sem történt meg) az első fokú bíróság megalapozottan vetette el.

A bűncselekmény indítékáról az I. számú tanú nyilatkozott, amit abban jelölt meg, hogy az I. r. vádlott korábbi bántalmazása volt a bűncselekmény elkövetésének apropója.

Arról több tanú, köztük a II. számú tanú hallomás útján szerzett értesülést, hogy az I. r. vádlott alibi igazolás céljából tartózkodott a kamerával felszerelt benzinkúton a bűncselekmény időpontjában. Az V. számú tanú pedig beszámolt arról, hogy a II. r. vádlott a cselekmény után nyomban a benzinkútra ment, hogy jelentse az I. r. vádlottnak a történetet.

A másodfokú bíróság teljes egészében egyetértett a bűncselekmény tényleges végrehajtását magára vállaló A.E. tanúvallomásának elsőfokú értékelésével. A tanúnak a peradatokhoz, tanúvallomásokhoz, L.K. előadásához nem illeszkedő, sőt azokkal szemben álló nyilatkozatának elvetése teljességgel megalapozott volt.

Megállapítható a másodfokú bíróság által is kiemelt személyi bizonyítékok kapcsán az a körülmény, hogy szoros összefüggés mutatkozott a tanúvallomásokban állított tények, valamint az objektív bizonyítékok, nevezetesen a kamera felvételek között. Így a tanúk előadásából igazolást nyert az a tény, hogy a cselekmény elkövetéséhez az elkövetők B.T. személygépkocsiját használták, azzal mentek a helyszínre, majd onnan a benzinkútra, ahol az I. r. vádlott az alibije igazolása céljából tartózkodott. A személygépkocsi tulajdonosának előadásából kitűnt, hogy a gépkocsit nem ő használta, hanem azt kölcsönadta II. r. vádlottnak. Ez a személygépkocsi a kamera felvételek szerint egy fehér színű FIAT típusú gépkocsi volt, amelynek mozgásáról és annak időpontjáról kamerafelvételek álltak rendelkezésre. A helyszínre hajtás, majd az onnan való távozás illeszkedett a tűzoltók értesítésének időpontjához. N. sértett a tényállás 1. pontjában írt cselekmény miatt tett feljelentésében elmondta, hogy L. I. r. vádlott házának felgyújtásával fenyegetőzött. Megállapítható, hogy e fenyegetőzésnek megfelelően az I. r. vádlott nem sokkal később a sértett házának felgyújtására adott megbízást II. r. vádlottnak, aki a fenyegetőzéssel azonos magatartással valószínűsítette meg a cselekményt.

A másodfokú bíróság által kiemelt objektív és szubjektív bizonyítékok egymással történő összevetése és értékelése alapján nem maradt kétség afelől, hogy a tényállás II. pontjában írt bűncselekményt az I., II. r. vádlott az elsőfokú bíróság által megállapítottak szerint valószínűsítette meg. A másodfokú bíróság mindössze a III. r. vádlott szerepének megítélésével nem értett egyet.

A feltárt bizonyítékok alapján az elsőfokú bíróság megalapozottan következtetett mindhárom vádlott büntetőjogi felelősségére, és az I-II. r. vádlott cselekményének minősítése is túlnyomó részt megfelelt a büntető anyagi jogszabályoknak.

Egyetértett a másodfokú bíróság azzal az ügyészi érveléssel, hogy L. I. r. vádlott cselekményét a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontjában írt aljas indokból valószínűsítette meg. A 3/2013. Büntető Jogegységi Határozat II/3. pontja szerint az aljas indokból vagy célból elkövetett emberölésen az erkölcsileg elvetendő motívumból fakadó, valamint az ilyen célból megvalósított cselekményeket kell érteni. Az aljas indokból (célból) elkövetett ölési cselekmény megállapítása szempontjából a bosszú megítélése attól függ, hogy milyen ok váltja ki az elkövetőben keletkezett indulatot, mivel ennek jellege és miben léte a súlyosabb minősítés feltétele. A jogegységi határozat szerint önmagában az a körülmény, hogy az elkövető önkényesen maga vesz elégtételt a rajta esett sérelem miatt, vagy haragos viszonyból, szerelmi kapcsolatból eredő indulat, pl. féltékenység hatása alatt cselekszik, még nem szolgálhat alapul az aljas indokból való elkövetés megállapítására.

Önmagában a féltékenységből elkövetett ölési cselekmények nem tekinthetők aljas indokból elkövetett cselekménynek. Ha azonban a féltékenységhez más körülmények is társulnak, így az elkövető ölési cselekményével a sértett családján is bosszút kíván állni, a súlyosabb minősítés megállapítható a büntető törvénykönyvhöz fűzött magyarázat szerint.

Az I. r. vádlott ház felgyújtására, ennek következtében az elkövetés szükségszerű kivitelezése folytán emberölésre szóló felbujtása nemcsak a neki sérelmet okozók elleni bosszúállásra, hanem a neki sérelmet nem okozó kiskorú családtagokra, sőt vétlen, kívülálló személyekre is kiterjedt, amely

tulmutat az egyszerű bosszú esetkörén. Ezen túlmenően az elbírált ügy előzményei és konkrét körülményei alapján is az I. r. vádlott indítéka erkölcsileg mélyen elítélendő volt, hiszen nemcsak a bosszúvágy, hanem a féltékenység is motiválta a cselekmény elkövetését. A tényállás első pontjában írt láthatás meghíúsulására az I. r. vádlott szitkozódva, káromkodva, fenyegetőzve reagált, illetve N. új élettársával szemben agresszíven lépett fel, majd a sértett élettársával szemben feljelentést is tett a Rendőrkapitányságon. A tényállás II. pontjában írt ölési cselekményt több sérelem váltotta ki; részben a láthatás, illetve a gyermekkel történt kapcsolat felvétel meghíúsulása, másrészt az I. r. vádlott bántalmazása okán érzett sértődöttség és harag, melyhez további elemként társult a féltékenység is. Ezek a kiváltó okok összhatásukban már alkalmasak voltak az I. r. vádlottal szemben az említett aljas indok megállapítására.

C. II. r. vádlott a cselekmény elkövetésére az irányadó tényállás szerint tartozásának elengedése végett vállalkozott. Ez a tartozás a tényállás szerint azonban nem az I. r. vádlott felé, hanem az I. r. vádlott családja felé állt fenn, tehát nem közvetlen, hanem közvetett anyagi érdeket jelentett. Az ilyen közvetett vagyoni érdek a Btk. 160. § (2) bekezdés c) pontja szerinti aljas indok megállapítására szintén alkalmas volt, ezért a másodfokú bíróság a II. r. vádlott terhére is megállapította e minősítő körülményt.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás ugyanakkor alkalmas lett volna e vádlott cselekményének nyereségvágyból elkövetettként történő minősítésére. A másodfokú bíróság azonban nem látta rögzíthetőnek azt, hogy C. II. r. vádlott „pénzösszeg fejében” követte volna el a bűncselekményt. Az erre vonatkozó elsőfokú ténymegállapítást ezért kirekesztette, a cselekményt pedig - a Fővárosi Törvényszék végkövetkeztetésével megegyezően - nem látta minősíthetőnek a Btk. 160. § (2) bekezdés b) pontja szerint is.

Indokolt volt annak vizsgálata is, hogy C. II. r. vádlott tisztában volt-e azzal a ténnyel, hogy a tűzzel érintett ingatlanokban tizennegyedik életévét be nem töltött személy is tartózkodik. Erre a tudattartalomra sem a tényállás, sem a beszerzett bizonyítékok nem adtak útmutatást. Márpedig kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem lehet a II. r. vádlott terhére értékelni, ezért a másodfokú bíróság e minősítő körülmény, a Btk. 160. § (2) bekezdés i) pontjának a megállapítását vele szemben mellőzte.

Egyebekben a másodfokú bíróság egyetértett az I. r. és II. r. vádlottal szemben az élet elleni cselekmény előre kiterveltten, különös kegyetlenséggel, több emberen; az I. r. vádlottal szemben tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetettként történő minősítésével.

Nem osztotta az I. r. vádlott védőjének az alkalmatlan kísérlet körében felvetett álláspontját. A szóban forgó ügyben a Btk. 10.§ (3) bekezdésében írt alkalmatlan eszközzel vagy alkalmatlan módon való elkövetés vethető fel. A benzinnel töltött üveg palackok, az ahhoz felhasznált benzin mennyisége, illetve a kivitelezés adott módja alkalmas volt a szándékolt eredmény kiváltására, a ház felgyújtásával a házban tartózkodó több személy életének kioltására. Következésképp az alkalmatlan eszközzel, avagy alkalmatlan módon történő elkövetés megállapítására nem volt lehetőség.

Nem osztotta ugyanakkor a másodfokú bíróság S. III. r. vádlott cselekményének jogi értékelését. Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból ugyanis nem tűnt ki az, hogy a III. r. vádlott mikor, milyen a bűncselekmény elkövetésének szándékáról értesült. A másodfokú bíróság által módosított tényállás szerint akkor, amikor C. II. r. vádlott a gépkocsiból kiszállva magával vitte a nyilván nem teljesen szagtalan benzines palackokat. Ekkor már valóban tudatában kellett lennie, hogy az általa

gépkocsival szállított személy bűncselekmény elkövetésére készül. Nem nyert tisztázást, hogy a III. r. vádlott a gépkocsival a helyszíntől milyen távolságra állt meg. Nyilvánvaló azonban, hogy nagyobb távolságban történő várakozás értelmetlen volt, mivel ezzel a menekülés gyors, hathatós lehetősége meghiúsult volna. Ebből logikusan arra vonható következtetés, hogy a III. r. vádlott halló és látó távolságban tartózkodott a helyszíntől, azonban az éjszakai időpont miatt, továbbá az egyéb körülmények tisztázatlansága miatt az már nem tudható, hogy a Molotov koktélok eldobását követően látta-e, s ha igen tudta-e, hogy milyen ingatlanok kerültek veszélybe. Hasonlóképpen nem volt adat arra, hogy a III. r. vádlott ismerte volna az ingatlanok tulajdoni viszonyait, s egyáltalán azt, hogy az ingatlanban bárki tartózkodik az éjszakai időpontban.

Az előbbi tények ismeretének hiányát, az ezzel kapcsolatos vádlotti tudatot az elsőfokú bíróság is értékelte annyiban, hogy a minősítő körülményeknél mellőzte a több ember és a tizennegyedik életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetés megállapítását S. III. r. vádlottat terhelően. Helyesen hivatkozott ugyanakkor a védő arra, hogy miből következtetett ugyanakkor az egy ember megölését átfogó tudattartalmára az elsőfokú bíróság? A történeti tényállásban és a bizonyítékok értékelésénél az elsőfokú bíróság csupán azt rögzítette, hogy - tagadásával szemben - S. III. r. vádlott jelen volt a cselekmény elkövetésekor és észlelte a tűz gyújtását (64. oldal 1. bekezdésében). Utóbbi körülmény a tényállás másodfokú kiegészítésével volt aggálymentesen megerősíthető.

Az előbbieken kívül, emberölésre utaló tényeket az eljárás során nem lehetett felderíteni, s ilyenre ügyészség sem hivatkozott, márpedig a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem lehetett a vádlott terhére értékelni. Nem volt ezért megállapítható, hogy a III. r. vádlott tudatában lett volna az élet elleni bűncselekmény elkövetéséhez való segítségnyújtás tényével. A már említett fény és hanghatások észlelésének szükségességét azonban nem lehet kétségbe vonni, tehát minimálisan annak tudatában kellett lennie - a másodfokú bíróság tényállás-módosítására figyelemmel -, hogy a tűz keletkezése és a lakóépületek meggyulladásáa folytán anyagi javak kerülhetnek veszélybe. A kifejtettek alapján a másodfokú bíróság S. III. r. vádlott cselekményét a Btk. 371. § (1) bekezdés II. fordulatába ütköző, de a (3) bekezdés a) pontja szerint minősülő bűnsegédként [Btk. 14.§ (2) bekezdés] elkövetett rongálás büntette Btk. 10.§ (1) bekezdése szerinti kísérletének minősítette. A veszélyeztetett kár összegét R.I. hivatkozott tűzvizsgálati szakvéleménye alapján becsülte meg a másodfokú bíróság. E szakvélemény alapján ugyanakkor nem lehetett következtetni további lakóházak veszélybe kerülésére. Nem volt ezért indokolt a közveszély okozás büntetnének megállapítása a másodfokú bíróság által.

A büntetés kiszabásánál irányadó körülményeket az elsőfokú bíróság hiánytalanul és csaknem helyesen vette számba. A beszámítási képességet nem érintő személyiségzavar a kialakult bírói gyakorlat szerint enyhítő körülményként nem értékelhető, ezért annak megállapítását a másodfokú bíróság mellőzte. A cselekmény távoli kísérleti szakban rekedését nyomatékos enyhítő körülményként kellett figyelembe venni. Kétségtelen tény, hogy a kísérlet befejezett volt, hiszen a II. r. vádlott mindent megtett a szándékolt eredmény bekövetkezte érdekében. Az eredmény kizárólag a sértettek magatartásának köszönhető okból, amiatt maradt el, mivel a keletkező tüzet a lakásban tartózkodó egyik személy nyomban észlelte, és azonnal hathatósan a tüzet eloltotta. Mégsem tekinthető mellékes körülménynek a kísérlet távoli szakasza figyelemmel arra, hogy a két ingatlanban tartózkodó személyek egyikének sem sérült a testi épsége és az anyagi javakban is minimális kár keletkezett.

Az élet elleni magatartás többszörös minősülése folytán a cselekmény tárgyi súlya kiemelkedő volt, azonban a cselekmény távoli kísérleti szakban rekedése miatt a másodfokú bíróság a büntetés lényeges súlyosítására, főként az ügyész által kért életfogytig szabadságvesztés kiszabására nem

látott indokot. Ugyanakkor a vádlottak előéletére, a büntetőeljárás, a feltételes szabadság, illetve a felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatti elkövetésre figyelemmel a büntetés enyhítését - amelyre csak enyhítő szakasz alkalmazásával kerülhetett volna sor - sem tartotta lehetségesnek. L. I. r. és C. II. r. vádlottakkal szemben kiszabott 10-10 évi szabadságvesztést szükségesnek és elégségesnek tartotta a Btk. 79. § (1) bekezdésében írt büntetési célok megvalósításához

S. III. r. vádlott esetében az enyhítő körülmények nagyobb száma, sőt túlsúlya (büntetlen előélet, távoli kísérleti szak, bűnsegédi részvétel, kiskorú gyermek eltartásának kötelezettsége) miatt - súlyosító körülmény hiánya folytán - lehetőséget látott a Btk. 33. § (4) bekezdése alapján szabadságvesztés helyett alternatív szankcióként megjelölt pénzbüntetés kiszabására. A pénzbüntetést a Btk. 50. § (1) bekezdése alapján úgy határozta meg, hogy a napi tételek számának megállapításakor figyelemmel volt a bűncselekmény tárgyi súlyára, míg az egy napi tétel összegét a III. r. vádlott vagyoni, jövedelmi, személyi viszonyaihoz és életviteléhez mérten határozta meg.

L. I. r. vádlott zaklatásnak minősített cselekményét az elsőfokú bíróság helyesen minősítette a Btk. megfelelő szakasza szerint, azonban a cselekményt büntett helyett vétségnek jelölte meg, amelyet a másodfokú bíróság büntetettre helyesbített.

A Btk. 92. § (1) bekezdése alapján határozott az I. r., valamint a III. r. vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról.

A III. r. vádlott esetében az általa előzetes fogvatartásban töltött idővel a pénzbüntetést lerovottnak nyilvánította. Egyben a Be. 580. § (2) bekezdés d) pontja alapján figyelmeztette őt, hogy a vele szemben kiszabott pénzbüntetés napi tételeinek számát meghaladó előzetes letartóztatásban töltött idő miatt kártalanítással fordulhat az állam ellen. Ezt az igényt a Be. 583. § (1) bekezdése alapján a másodfokú határozat közlésétől számított hat hónapon belül a jogvesztés terhe mellett terjesztheti elő.

A kifejtetteknek megfelelően a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét L. I. rendű, C. II. rendű, valamint S. III. rendű vádlott esetében a minősítést érintő részében, a III. rendű vádlott esetében a büntetés kiszabását érintő részében is a Be. 372. § (1) alapján megváltoztatta, míg egyéb törvényszerű rendelkezéseit a Be. 371. § (1) alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült 21.360,- Ft büntügyi költséget a Be. 381. § (1) figyelemmel C. II. r. vádlott köteles az állam részére megfizetni.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2016. február hó 25. napján

dr. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke

dr. Halász Etelka s. k.
előadó bíró

dr. Sebe Mária s. k.
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2014. december hó 15. napján kihirdetett 4.B.1390/2013/277. számú ítélete L. I. rendű, C. II. rendű és S. III. r. vádlottakkal szemben a Fővárosi Ítéltábla 4.Bf.87/2015/17.

számú ítélete folytán az abban írt változtatásokkal 2016. év február hó 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

. Hrabovszki Zoltán
a tanács elnöke